

SEDAN RUŽINI PUPOLJAKA

Rodila Zdravka pet *ćeri*.
Nad *njon* se žene sažalile.
Svitovale je neka ne *prikine* rađanje,
zavituje se svetomu Anti,
da muško o Boga *njon* izmoli.
Nju i *čejad* kućnu *obeseli*.

Poslušala Zdravka.
Postila utorke, išla na *zavite sveton* Anti u Zadvarje.
Zanila, a još najmlađu *ćer* dojila.
Bila plodna.
I opet žensko na *svit donila*.

I to s radošću o Boga primila.
Postupala s *diteton* ko da je muško.
Još više molila,
svoje križeve nosila,
nikoga *uvrdila* nije.

Jopet ostala *zbabna*,
činilo *njon* se,
malo drugačije *tilo* se vlada.
Na *niku* *njon* se *ranu grstilo*,
pa bi *povraćala*.

U srcu *njon* nada *resla*.
Unaprid se radovala, najviše radi muža,
jer su ga *botali* da sina nema.

I sedma *čer*. Iz Zdravke *izletila* brzo,
ko ispaljena granata.
Nije se pošteno nategla,
niti zajaukala.

Zdravka bi se u *dicu* zagledala.
Sve zdrave i *čitavate*.

Imala je spretne ruke,
na *materinu* *makinju* singericu
sašila bi *njin* *veštice*,
sviman jednake.

Lipo *nji* u *maštalu* okupala.
Kosicu u *pleteničice* splela.
Noseći najmanju u naramku, sa svi *sedan*
u crkvu bi došla.

A one poslušne,
s *materon* *klekle* bi *ispri* Gospina lika.
Ručice sklopile. Već su znale i molitve.
Naučila *nji* *mater*, *baba* i tetka.

Zagleda se narod.
Ko da je sedan anđelića s neba sašlo.
Ko sedan ružini pupoljaka.
Bila je to *lipa* slika.
Još bi *nji* velečasni
i *kršćenon* vodon *poškropijo.*
Blagosov nad *njiman* izreka.

Nikad više *niko* Zdravki *pribaciva* nije.
U njezina se muža dira.

Oni su *lipu* kitu *cvića* složili.
Lipo nji odgojili.
Postale *njijova* radost i *dika*.